

Sygn. akt V.2 Ka 374/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 października 2019 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

Wydział V Karny Sekcja Odwoławcza

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Sławomir Klekocki

Protokolant: Lucyna Tomala

w obecności Patrycji Michałek - Zamłyńskiej Prokuratora Prokuratury Rejonowej
w Raciborzu

po rozpoznaniu w dniu 31 października 2019 r.

sprawy: **A. H. /H./**

s. J. i K.

ur. (...) w R.

oskarżonego o czyn z art. 177 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Raciborzu

z dnia 11 kwietnia 2019r. sygn. akt II K 75/19

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od oskarżonego A. H. na rzecz oskarżycielki posiłkowej M. M. (1) oraz na rzecz oskarżyciela posiłkowego E. M. kwoty po 840 (osiemset czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów udziału pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym,

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę za II instancję w kwocie 180 (sto osiemdziesiąt) zł oraz obciąża go wydatkami za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 (dwadzieścia) zł.

Sędzia Sławomir Klekocki

Sygn. akt V Ka 374/19

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 kwietnia 2019 r. Sąd Rejonowy w Raciborzu uznał A. H. za winnego tego, że w dniu 21 listopada 2018 r. w R. na ulicy (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności oraz niewłaściwie obserwował drogę przy dojeżdżaniu do oznakowanego przejścia dla pieszych jak również nie dostosował prędkości jazdy do panujących

warunków atmosferycznych w następstwie czego potrącił pieszych M.m. (...)i E. M. przekraczając jezdnię po tym przejściu z lewej na prawą stronę, czy spowodował powstanie obrażeń ciała w postaci: stłuczenia głowy z krwiakiem podskórnym w okolicy ciemieniowej prawej, złamanie żeber od III do IV po stronie prawej i prawostronnej odmy płucnowej u pieszego E. M., które to obrażenia doprowadziły do naruszenia narządów jego ciała na czas powyżej siedmiu dni w myśl art. 157 § 1 kk; stłuczenia głowy, otarcia skóry twarzy, złamania żebra VII po stronie lewej, stłuczenia ramienia lewego, stłuczenia stop lewej u pieszego M. M. (1), które to obrażenia doprowadziły do naruszenia czynności narządów jej ciała na czas powyżej siedmiu dni w myśl art. 157 § 1 kk i za to na podstawie art. 177 § 1 kk skazał go na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 kk Sąd warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności ustalając okres próby na 1 rok.

Na podstawie art. 42 § 1 kk i art. 43 § 3 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego tytułem środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych kategorii B na okres wynoszący 1 rok oraz zobowiązał oskarżonego do zwrotu posiadanego prawa jazdy do właściwego miejscowo starostwa powiatowego w terminie 7 dni od daty uprawomocnienia się orzeczenia.

Na podstawie art.46 § 1 kk Sąd zobowiązał oskarżonego do zapłaty zadośćuczynienia za doznaną krzywdę na rzecz pokrzywdzonego E. M. w kwocie 10.000 zł i pokrzywdzonej M. M. (1) w kwocie 5.000 zł.

Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego E. M. kwotę 1.200 zł i na rzecz oskarżycielki posiłkowej M. M. (1) kwotę 1.200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego.

Nadto Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki w wysokości 216 zł i opłatę w kwocie 180 zł.

Apelację od tego wyroku wniósł oskarżony A. H. zaskarżając wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze tj. w zakresie pkt 3 w którym został orzeczony środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych kategorii B na okres 1 roku. W oparciu o w/w zarzut apelujący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez odstąpienie od wymierzenia mu środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych kategorii B.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

na wstępie zauważyć należy, że w sytuacji gdy skarżący nie kwestionują ustaleń faktycznych poczynionych przez sąd I instancji jak i prawno-materialnej oceny zachowań oskarżonego odnoszącej się do kwalifikacji czynów, sąd odwoławczy zwolniony jest od szczegółowych w tym zakresie rozważań. apelacja oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie. Wymierzonego oskarżonemu przez sąd I instancji środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych kategorii B na okres wynoszący 1 roku nie można uznać za rażąco niewspółmierną. Oskarżony w swojej apelacji wnioskuje aby uchylić w/w rozstrzygnięcie albowiem spowoduje to daleko idące konsekwencje zarówno dla niego i jego rodziny. Oskarżony jak wynika z jego apelacji z powodu orzeczonego środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych kategorii B na okres 1 roku straci pracę, jest jedynym żywicielem rodziny, jego żona nie posiada prawa jazdy, i na nim spoczywa obowiązek dowozu córki na zajęcia sportowe. Podkreślić jednak należy, że orzeczony środek karny zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 1 roku jest orzeczony w najniższym wymiarze. Zgodnie z treścią art. 43 § 1 kpk orzeczony zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych sąd rejonowy mógł orzec od 1 roku do lat 15. Skoro oskarżony potrącił pieszych na oznakowanym przejściu drogowym, na głównej ulicy (...), powodując u pokrzywdzonych M. M. (1) i E. M. obrażenia, które doprowadziły do naruszenia czynności narządów ich ciała na czas powyżej siedmiu dni w myśl art. 157 § 1 kk, to orzeczony w minimalnej granicy środek karny zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 1 roku jest bardzo łagodny, nie można zatem przyjąć, że jest on rażąco surowy. W tej kwestii wypowiedział się Sąd Apelacyjny w Łodzi wyrokiem z dnia 20.09.2001 r. sygn. II AKa 154/01Prok. i Pr.-wkł.2002/11/29... który stwierdził : Rażąca niewspółmierność kary, art. 438 pkt 4 k.p.k., zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej, w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie

dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego. Z kolei Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 19.12.2000 r. sygn. akt II AKa 218/00 KZS 2001/1/1/33 wypowiedział się w ten sposób, że : Nie każda nietrafność orzeczenia o karze, ale tylko jej rażąca niewspółmierność uzasadnia zmianę orzeczenia o karze (art. 438 pkt 4 k.p.k.). Niewspółmierność rażąca to znaczna, zasadnicza, "bijąca w oczy" różnica między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą (tak SA pod poz. 37 KZS 10/00).

W niniejszej sprawie sąd I instancji wymierzając oskarżonemu środek karny zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 1 roku nie naruszył zasady i dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 kk. Przy wymiarze kary sąd rejonowy miał na uwadze zarówno przesłanki negatywne jak i pozytywne dotyczące oskarżonego. Dolegliwość tej kary nie przekracza zdaniem Sądu Okręgowego stopnia winy oskarżonego i prawidłowo realizuje cele zapobiegawcze w zakresie prewencji indywidualnej jak i ogólnej. Z tych też względów Sąd Okręgowy nie uznał zasadności zarzutów apelacji oskarżonego, nie podzielił przytoczone na ich poparcie argumentów zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, zasądając jednocześnie od oskarżonego na rzecz oskarżycieli posiłkowych M. i E. M. zwrot kosztów udziału ich pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym. O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk .